

A atârnat Dumnezeu pe cruce?

Verset călăuzitor: Matei 27.46

Matei 27.46: Și, pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, spunând: „Eli, Eli, lama sabactani?”, adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Înainte de a mă ocupa cu întrebarea ușor provocativă „A atârnat Dumnezeu pe cruce?”, vreau să remarc că aceluia care au dat prilejul pentru această întrebare nu trebuie să li se impute neapărat intenții rele. Dimpotrivă, cu siguranță ei au avut pe inimă să onoreze pe Domnul și Mântuitorul lor și să intervină pentru adevărul mare, că Isus Hristos este Dumnezeu. În zilele în care Dumnezeirea lui Hristos este tăgăduită pretutindeni, aceasta este necesar și demn de laudă. Însă pentru apărarea adevărului nu trebuie să se folosească mijloace și cuvinte false, ci trebuie să se rămână cât se poate de aproape de Cuvântul lui Dumnezeu, în mod deosebit când este vorba de Persoana Domnului Isus. Altfel Îl defăimăm pe Domnul, în loc să-L onorăm.

În ceea ce privește întrebarea, dacă Dumnezeu a atârnat pe cruce, se poate da numai un singur răspuns: Sfânta Scriptură nu vorbește în felul acesta, și nici noi nu ar trebui s-o facem. Căci dacă Dumnezeu a atârnat pe cruce, atunci în cele din urmă El a murit acolo. Dumnezeu – a murit! Rătăcire îngrozitoare! Imposibilitate absolută!

Realmente sunt cântări creștine care duc în rătăcire prin afirmațiile lor. Cel care pune întrebarea se gândește la o anumită cântare, în care mai întâi se vorbește despre Dumnezeu și după aceea se spune: „Tu ești Mielul.”¹ Aceasta este complet fals. Nu Dumnezeu este Mielul, ci Domnul Isus este Mielul lui Dumnezeu (Ioan 1.29; 1 Petru 1.19).

Greșeala unei astfel de afirmații constă în aceea că nu se face deosebire între Persoana lui Dumnezeu, pe de o parte, și Persoana lui Isus Hristos pe de altă parte. Noi trebuie neapărat să diferențiem Persoanele în Dumnezeire, fără însă să le despărțim una de alta în gândurile noastre. Astfel titlurile sau Numele „Dumnezeu” și „Isus Hristos” nu se pot folosi la întâmplare, nu se pot schimba în mod ușuratic unul cu altul. Dacă totuși se face, se ajunge la afirmații care cel puțin sunt nefericite, dacă nu chiar false. Aceasta este valabil de exemplu și pentru exclamația atribuită lui Martin Luther: „Dumnezeu părăsit de Dumnezeu – cine poate înțelege aceasta!” Domnul Isus ca Om a fost părăsit de Dumnezeu, nu ca Dumnezeu, Fiul (Ioan 1.18). Numai ca Om El putea vorbi despre Dumnezeu ca „Dumnezeul Meu” (Matei 27.46; Ioan 20.17).

Noi nu putem pătrunde în taina Persoanei lui Hristos, nu putem înțelege cu mintea, că El este Dumnezeu și Om într-o singură Persoană. Însă noi trebuie să diferențiem aceste două laturi; și Scriptura le diferențiază. Ce spune ea despre singurul „Mijlocitor” între Dumnezeu și oameni? Cine „S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți”? „Omul Isus Hristos” (1

¹ Remarca redacției: Este vorba de cântarea „Du bist würdig, Du bist würdig” [„Tu ești vrednic, Tu ești vrednic”], conținută în multe cărți de cântări; de exemplu cântarea 520 în *Glaubenslieder*, CVD 2001; cântarea nr. 57 în *Glaubenslieder*, CVD 2015.

Timotei 2.5). Desigur Domnul Isus este absolut Dumnezeu, așa cum este Tatăl. Dar când El la cruce a suferit și a murit, atunci El a suferit și a murit acolo ca Om.

Și dacă ne gândim la începutul drumului Lui ca Om – că „Cuvântul a devenit carne” (Ioan 1.14), că El „a fost născut de o femeie” (Galateni 4.4) -, El a avut desigur o „mamă” (Matei 1.18; 2.13; Ioan 19.25,26). Dar să observăm, cu câtă precauție vorbește Cuvântul lui Dumnezeu despre ea! Ea este numită „mama lui Isus” (Ioan 2.1,3; Faptele apostolilor 1.14), „mama Domnului Meu” (Luca 1.43), nu însă „mama lui Dumnezeu”. Dumnezeu nu are o mamă. Însă Mântuitorul a avut o mamă – ca Om. Să lăsăm lucrurile să stea așa cum sunt! Dacă trecem peste ele, păcătuim.

Titlul original: „Der Mensch Jesus Christus“
din *Ermunterung und Ermahnung*, Anul 58, 2004, pag. 247 și următoarele.